SOUMRAK STRÁŽCŮ
SPIRIT ANIMALS
ROZVRÁCENÁ ZEMĚ
VICTORIA SCHWABOVÁ
FRAGMENT

Spirit Animals: Soumrak strážců – Rozvrácená země

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Victoria Schwabová
Spirit Animals: Soumrak strážců – Rozvrácená země – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

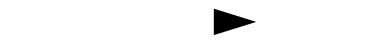

SOUMRAK STRÁŽCŮ

ROZVRÁCENÁ ZEMĚ

SOUMRAK STRÁŽCŮ

ROZVRÁCENÁ ZEMĚ

Victoria Schwabová

FRAGMENT

Arktika
EURA
Trunswick
Zelený hrad
Okaiki
Concorba
AMAYA
S

ERDAS
Pohoří Petral
ČUNG
Džanorion
Sin Kchao Taj
Šai Li-wao
NILOJ
OCEÁN
Ostrovní země
Strom věčnosti
Stetriol

1.

STÍNY VE STETRIOLU

Na nebi se hromadily mraky a zastíraly měsíc s hvězdami.

Nebyla to noc vhodná k pozorování noční oblohy.

Jinak by si někdo ve Stetriolu možná všiml stínů, které se míhaly po střechách, siluet usazených nad zdmi jako chrliče. Možná by si někdo všiml mladíka s bílou rohatou maskou na obličeji a tmavým pláštěm třepotajícím se ve slabém vánku, mladíka, který se tyčil na vrcholku jedné střechy jako větrná korouhev. Jenže všechny oči byly upřené do knih a krbů, kde plápolaly ohně, do talířů s jídly a číší s nápoji; nahoru se nikdo nedíval.

Postava se napřímila, obratně vyrazila po hřebenech doškových střech a plášť za ní povlával. V temnotě noci se zdál být černý, ale jakmile se mladík zastavil a na tkaninu zdola od silnic a dvorků dopadlo mihotající se světlo lamp, zazářila *červeně*.

Všude kolem se rozkládal Stetriol, ve kterém to nyní žilo

tak jako už dlouho ne. Srdce města opět bilo a jeho tlukot splýval v jedno s bytostí hocha, s jeho kroky.

Ulice pod ním ubíhaly a on se mrštně a ladně pohyboval po vršcích obchodů a domů, dokud nenašel ten, který hledal. Přikradl se ke komínu a přikrčil se. Ještě než zmizel v přítmí, na rohy jeho masky dopadlo světlo.

Dole na nádvoří seděla na okraji kašny dívenka, dlouhé světle blonďaté vlasy se jí vinuly kolem hlavy jako koruna. Nohy si nepřítomně máchala v mělkém bazénku, ve kterém plula veliká labuť s peřím bílým jako odlesky slunce na sněhu. Mladík se při pohledu na labuť, jež půvabně klouzala po hladině, uchváceně vyklonil do téměř nemožného úhlu a přivřel oči s podélnými beraními zornicemi.

Takže zvěsti nelhaly.

Ninani přišla do Stetriolu.

Dívenčiny vlasy a peří labutě doslova zářily v temně zelených, modrých a šedých odstínech tlumeně osvětleného nádvoří. Dívenka v rukou držela otevřenou knihu a četla labuti nahlas. Měla tichý, příjemný hlas, jehož slova se ztrácela ve slabém šplouchání vody kolem jejích nohou.

Oči mladíka na střeše upoutal zákmit pohybu; přes nádvoří se na druhé straně čelem k němu nacházela další figura v plášti, z níž byl na pozadí břidlicových střešních tašek viditelný pouze čumák kojotí masky. Byl to Tesák. Psovitá silueta nejistě přešlápla; na zemi by ho nic nezastavilo, ale výšky mu nikdy nedělaly dobře.

Tesáku, naznačil ten první posunkem na pozdrav.

Tvrdohlave, odpověděl mu druhý.

Po Tesákově pravici se z temnoty vynořila třetí postava v plášti. Na obličeji měla masku, do které byl vyrytý kočičí úsměv, a pohybovala se tak neslyšně, že si jejího příchodu ani nevšimli.

Špionka.

Špionka jim lhostejně naznačila *ahoj* a pohodlně se na střeše uvelebila. Její ostré zahnuté nehty se leskly. Připomínaly kočičí drápky.

Dívenka dál četla svému spirituálnímu zvířeti a o přítomnosti těch tří, kteří je obklopovali jako kamenné sochy tyčící se nad dvorem, nic netušila. Tesák znovu nejistě přešlápl.

Co teď? naznačila Špionka do vzduchu líně prsty.

Mladík v rohaté masce – ten, kterému říkali *Tvrdohlav* – přimhouřil oči a pak naznačil rozkaz. *Pošlete zprávu Králi.*

Špionka kreslila prstem kolem hlavy. Znamení pro rohy bylo stejné jako pro korunu. Oni mu tak chtěli říkat. *Koruna.* Koneckonců byl královým zástupcem. Ale Tvrdohlavovi to bylo proti srsti – jeho oddanost veliteli byla absolutní, neotřesitelná – takže si raději zvolil Tvrdohlava.

Špiončino popíchnutí odbyl mávnutím ruky.

Dívenka utichla a chystala se otočit stránku, když vtom jí knížka vyklouzla z rukou. Neobratně se ji snažila zachytit, ale dopadla na její koleno, odrazila se od něj a se šplíchnutím přistála v kašně.

Labuť se naježila a zamávala křídly.

„Jejda," špitla dívenka a vylovila promočenou knihu z vody. Zvedla ji za jeden roh a s povzdechnutím sledovala, jak ze stránek odkapává voda. „Neříkej to otci."

Když knihu odložila na okraj kašny, ozvalo se tiché, vlhké plesknutí.

Vtom Tesák potřetí nejistě přešlápl a… uklouzl.

Špatně připevněná taška na vrcholku střechy pod jeho botou povolila a sjížděla dolů. Tesákovi se povedlo chytit se nejbližšího komína, ale zabránit uvolněné tašce v pádu už nedokázal. Řítila se k hraně střechy a na nádvoří pod ním. Zhrozil se, přitiskl se zády ke komínu a očekával náraz, když se náhle vzduchem mihla v elegantním oblouku Špionka. Ve skoku zachytila kus břidlice svými drápkovitými nehty, ještě než mohl sletět na zem.

Kamínky ztuhlé malty se kutálely po střeše a padaly přes její hranu jako jemný déšť.

Postavy v pláštích zadržely dech.

Labuť na vodě v kašně znehybněla.

Děvče zvedlo hlavu, ale nad lucernami panovala tma. „Co to bylo?“ hlesla a natahovala krk, stejně jako labuť. Mžourala do tmy, jako kdyby *téměř* viděla obrys postavy a okraje její masky.

„Tašo!“ zavolal někdo zevnitř domu. Dívenka zas obrátila pozornost ke kašně a k domu za ní.

„Musel to být nějaký pták,“ řekla. „Nebo myš. Nebo vítr.“ Vytáhla nohy z vody a pak zanořila ruce pod lesknoucí se hladinu.

„Pojď, Ninani,“ vybídla bělostného ptáka.

Labuť chvíli třepetala křídly, jako kdyby se chystala vzlétnout, a pak se ztratila v záblesku světla. Jakmile zmizela, na dívčině světlé kůži se objevil její otisk, černý jako inkoust. Tetování se jí vinulo po celém předloktí.

Odcupitala dovnitř a zbyla po ní jen cestička mokrých šlápot.

Taša. Takže takhle se jmenovala.

Jakmile dívenka odešla, kočkovitá Špionka se narovnala a vyšvihla se zpátky na své místo. Její obvykle zelené oči byly černé, zornice měla ve slabém světle široce roztažené. Probodla Tesáka nevraživým pohledem a vypadala, že se chystá mrsknout mu na hlavu tu uvolněnou tašku.

„Idiote," ucedila.

„Všichni nejsme vybavení k tomu lézt po střechách," zavrčel v odpověď.

„Dost," zavelel Tvrdohlav tiše a klidně. Tesák se Špionkou už už chtěli pokračovat, ale vtom Tvrdohlavova ruka varovně vystřelila vzhůru.

Nějaký zvuk. Cosi jako šoupání bosých chodidel o kámen.

Bezprostředně poté Taša spěšně vycupitala zpět na nádvoří, aby se vrátila pro knihu, kterou nechala ležet na okraji kašny. V polovině cesty zavadila o rohožku a málem o ni zakopla. Vzala promočenou knihu a stlačila její vazbu k sobě, aby z ní vymačkala zbytky vody. Pak se otočila čelem k domu.

A zarazila se.

Váhala. Podívala se na střechy a na noční oblohu nad ní.

„Tašo!" ozvalo se zevnitř znovu.

A pak děvče zmizelo v domě.

Na nádvoří zavládl klid a po chvilce dal Tvrdohlav rukou tichý signál k odchodu. Špionka opřela střešní tašku o nejbližší komín a odplížili se s Tesákem pryč. Jejich obrysy se ztrácely v temnotě. Pozoroval je svýma bystrýma be-

raníma očima a poté opět pohlédl na nádvoří. Mokré šlápoty už začínaly mizet.

Taša.

Teď věděli, kde je.

A kde je *Ninani.*

Společně s ostatními se sem vrátí.

S tím se tiše otočil a následoval své druhy do stínů a noci.

2.

OČI VE TMĚ

Jejich stíny tančily ve světle pochodně.

Procházeli tunely v útrobách světa a na skalní zdi kolem sebe vrhali řetězec prapodivných siluet. Conor se místo obludných stínů snažil soustředit na lidi samotné, ale jeho oči se pokaždé samovolně zatoulaly ke stěnám, kde se kroutily a komíhaly jejich deformované verze. Mej-lin, Takoda a Xanthé se jevily jako vytáhlé postavy. Briganův stín byl nízký, samé ucho a ocas.

Nejvíc ho však znepokojoval stín Kova. Opičákova silueta se hrozivě roztahovala, cenila zuby a tyčila se nad ostatními. V tom přízračném, poblikávajícím světle měl Conor dokonce pocit, že v pokřiveném stínu gorilí hlavy vidí žhnout rudé oči.

Polkl, pevně sevřel víčka a pokusil se oddělit skutečnost od toho, co způsobila horečka s vyčerpáním. Stále víc mu to splývalo a hranice mezi jedním a druhým se stíraly. Kdyby se přestal soustředit, noční můry by snadno mohly vyklouznout z jeho vidin do potemnělých tunelů.

„Víš určitě, kam jdeme?“ ozvala se o kus před ním Mej-lin – ne ten stín, ale pravá, nezlomně odhodlaná Mej-lin z masa a kostí. Pochodeň držela tak, aby její světlo nesvítilo do bledě růžových očí druhé dívky, která jejich skupinku podzemním bludištěm vedla.

„Ano, vím,“ odpověděla Xanthé.

„Jak si tím můžeš být jistá?“ bručela Mej-lin. „Všechno tu vypadá stejně…“

„Možná pro tebe,“ řekla prostě Xanthé a přejížděla drobnou ručkou po zdi.

Ale ani Conor žádné velké rozdíly nepostřehl. Tu a tam si všiml, že se země nepatrně svažuje dolů, občas cítil, že se proudění vzduchu trošku ochlazuje a pak zase otepluje, jako kdyby to byl dech spící nestvůry. Ovšem jinak všechny ty tunely klikatící se zemí Sadre vypadaly úplně stejně. Nekonečný sled jeskyní, jeskyněk a chodeb. Měl pocit, jako by chodili v kruzích. Ve *spirálách.*

Jak jen Xanthé mohla vědět, kam jdou? A přece se zdálo, že to ví.

Došli k jakési křižovatce, odkud se mohli dát buď vpřed, doleva, nebo doprava. Všechny tři tunely vyhlížely totožně. Xanthé zvedla ruku, aby ostatní zastavila, a sama pokračovala do středu křižovatky. Poupravila si batoh na rameni, poklekla, dlaně přiložila ke kameni a zavřela oči. Conor netušil, zda používá sluch, hmat, čich, či nějaký jiný smysl, který on neměl. Věděl jen to, že když po chvilce oči otevřela a narovnala se, ukázala na tunel vlevo.

„Tudy,“ oznámila jim a vyrazila tou chodbou, aniž by se ohlédla.

Když ze sebe Kovo a Mej-lin současně vydali pochybovačný zvuk, v němž se mísil povzdech se zavrčením, okamžitě jeden druhého probodli zlostným pohledem. Takoda se tiše zahihňal, a dokonce i Conor se dokázal usmát. Nebylo to poprvé, co se něco podobného přihodilo. Mej-lin sice přivolala pandu Dží, ztělesnění klidu, ale dokázala být stejně tvrdošíjná jako opičák.

Mej-lin vykročila za Xanthé a Kovo s Takodou je následovali.

Ta chvilka stání způsobila, že Conorovo tělo zlenivělo a jako by se od něj vzdalovalo; s obtížemi se ho snažil znovu rozpohybovat. Když nevstoupil do tunelu za ostatními, Brigan se mu čenichem opřel do stehna a postrčil ho vpřed. Bylo to jen drobné gesto, ale k rozhýbání chlapcových nohou stačilo.

„Díky," zašeptal Conor unaveně a pohladil vlka za krkem. Brigan se mu opřel o nohu; ne příliš silně, aby ho nevychýlil z rovnováhy, ale tak, aby chlapec cítil jeho podporu.

„Není v tom magie," říkala právě Xanthé, když je Conor dohonil.

„Tak jak to teda děláš?" zajímala se Mej-lin. „Jak víš, kudy se dát?"

„Naslouchám jeskyním," odpověděla Xanthé, jako kdyby to tím vysvětlila.

„Naučíš mě to?" naléhala Mej-lin. Conor přemýšlel, jestli na ni tak tlačí proto, že jejímu smyslu pro orientaci nevěří, anebo že prostě nerada spoléhá na pomoc kohokoliv jiného. Pravděpodobně jedno i druhé.

Xanthé si kousala rty. „Nemyslím si, že bych tě to mohla naučit," řekla. „Umím to, protože jsem to uměla vždycky. A vždycky jsem to uměla, protože jsem to *potřebovala* umět."

Mej-lin se zamračila. „Hm, to je sice pěkné, ale nic to nemění na tom, že to pořád nechápu."

„Promiň."

Takoda, který byl zaneprázdněný tím, že se bez úspěchu snažil Kova naučit, jak naznačit *otázku* namísto *oznamovací věty*, zvedl hlavu a zeptal se: „Takže tohle tady dole umí všichni?"

„Všichni ne," odpověděla Xanthé a vyšplhala na malou skalku, přelezla ji a přidržela několik úponků mechem porostlého lana tak, aby mohli projít. „Jakmile se sadreanské děti naučí chodit, matky a otcové je vezmou na místo v jeskyních poblíž jejich domovů a nechají je tam."

Mej-lin se zajíkla. „To je hrozné."

Xanthé pokrčila rameny. „Nebylo to daleko a téměř všechny děti dokázaly najít cestu zpátky."

Téměř všechny, zauvažoval Conor pochmurně. A co ty, jimž se to nepovedlo? V divočině vídával zvířata, která opustila některá svá mláďata a soustředila čas a energii na ty silnější, s lepšími předpoklady pro přežití.

„Další rok," pokračovala Xanthé, zatímco obcházela kus sesuté skalní stěny, „nás rodiče vzali někam dál, sami se vrátili domů a čekali. Po cestě už bylo několik obtížnějších odboček, ale pořád nic kdovíjak nebezpečného. Každý rok děti někde nechávali s úkolem, aby našly cestu zpět, a každý rok ta cesta byla těžší a nástrahy ošidnější. Na ten den rodiče svoje děti připravovali po celý rok – jak udělat světlo,

jak si najít potravu, která voda je pitná, které houby jsou jedlé a které jedovaté, jak poznat, kde se nacházíte, podle stop, které ve skále zanechala voda. Dělali vše pro to, aby jim pomohli ten jeden den přežít. Každý rok…“ odmlčela se a ponořila se do sebe. Možná vzpomínala na Phos Astos a na rodinu, kterou ztratila.

Když opět promluvila, usmívala se, ale v jejím hlase zaznával smutek. „Takže ne,“ prohlásila omluvně. „Nemyslím si, že tě to můžu naučit.“

Mej-lin na bledou dívku upírala pohled, který Conor u té čungské válečnice vídával jen vzácně. Napadlo ho, že by to mohl být respekt. Nebo úžas. Takoda měl otevřenou pusu. Dokonce i Kovův obličej strnul v zamyšlení.

Tunely kolem nich se znovu měnily a klikatily se. Jejich stropy a stěny stoupaly a klesaly tak, že se z toho Conorovi točila hlava. Ucítil, jak zakopl o kámen, a pak znovu. Napodruhé před sebe vztáhl ruku, zachytil se o výčnělek a pod dlaní ucítil zvláštní křídový povrch.

Kámen tady byl tmavší. Pod jeho dotekem se loupal jako dřevěné uhlí a na kůži mu zanechával šmouhy. Kapička potu mu odkápla z tváře na dlaň, kde přeměnila černý popílek v inkoust. Otřásl se. Nebylo mu dobře, přesto se vztyčil a přinutil se k chůzi.

„Pozor kam šlapete,“ zavolala Xanthé a opatrně prošla okolo díry v podlaze tunelu.

Conor by si jí byl nevšiml, a i tak do ní málem spadl. Příliš pozdě si pak uvědomil, že to, co ho oslabovalo, zpomalovalo a okrádalo o rovnováhu, nebyla nemotornost a vyčerpání.

Byl to ten parazit razící si cestu jeho tělem.

Projela jím vlna paniky. Tak moc na něj chtěl zapomenout, že se mu to málem povedlo. To rozpomenutí jím těžce otřáslo. Kůže ho pálila, ale v žilách cítil kolovat ledovou krev. Třes, který dříve občas pocítil, ho teď sužoval nepřetržitě, jako jakési chvění provázející ho celé dny – pokud se v místě, kde není světlo, dá hovořit o dnech – a pronásledovalo ho i ve spánku.

Brigan mu šlapal po boku a uklidňoval ho svou přítomností. Conor zabořil prsty do vlčí srsti, ale pak ruku stáhl zpátky, když ucítil, jak se parazit pod jeho kůží posunul.

V hlavě mu jako šumění vody zněl jakýsi šepot.

Xanthé se na Conora letmo ohlédla přes rameno. Potlačil v sobě třes. Její bledá kůže, bílé vlasy a růžové oči mu náhle připomněly Masu – ty strašlivé tvory, kteří dříve byli lidmi, a nyní se z nich staly pouhé *věci*. Už brzy, příliš brzy, bude i on jednou z nich.

Zbylo z těch, co se stali Masou, i něco jiného než jen zuby, drápy a děs?

Co zbude z *něj*?

Jediný tělesný rozdíl mezi ním a jimi byla tmavá spirálka, kterou byli označeni na čele. Jakmile ten parazit dospěje na konec krátké cesty jeho tělem, bude i on označen úplně stejným způsobem.

Jak daleko se už ten tvor dostal?

Nechtěl se dívat.

Nechtěl to vědět.

Ale vědět to musel.

Conor sebral odvahu a vyhrnul si látku košile nad loket. Přesně tam se totiž zastavil spirálovitý koneček, když ho

před mnoha dny kontroloval naposled. Nehtem si na to místo vyryl tenkou červenou čárku, čímž si označil parazitův postup. Čárka tam stále byla, ale černý proužek mu mizel pod rukávem košile. Stále se hýbal a Conor si mohl jen představovat cestu, kterou si prorazí na jeho rameno, krk, tvář a čelo. Stiskl si paži tak silně, až to zabolelo, a jeho prsty vytvořily na kůži podlitiny. Avšak pohyb té věci v něm neustal a stejně tak neustal onen šepot v jeho hlavě, který připomínal šumění vzdáleného potoka. Slova zněla tlumeně, jako když si hlasy povídají za dveřmi. Nerozuměl jim a ani nechtěl rozumět.

Zatřásl hlavou ve snaze vypudit z ní ty hlasy, obraz Masy a strach. Zároveň si připomněl, že ještě pořád má šanci, ještě nevypršel jeho čas. Pokud se dostanou k Žerfovi dříve, než uhyne Strom věčnosti, pokud porazí toho prastarého tvora, pokud vítězství zachrání nakažené, pokud, pokud, pokud…

Brigan k němu vzhlédl. V modrých vlčích očích se odrážela moudrost a obavy.

„Jsem v pohodě," řekl Conor a snažil se, aby se mu hlas netřásl a zněl klidně a vyrovnaně jako kdysi dávno v době, kdy jako pastýř mluvil ke svým ovečkám. V době, kdy ještě nebyl tím slavným klukem, co přivolal jednoho z Velkých strážců. „Bude to dobrý."

Conor vždycky chtěl říkat pravdu. Věděl, že tohle je lež, ale strašně si přál, aby to byla pravda.

„Jaké to je?" zeptal se vpředu Takoda, který hbitě zdolával hrbolatý terén a svou mrštností Conorovi připomínal Abeke. „Žít v temnotě?"

Xanthé se na něj usmála. „Nevím," řekla. „Jaké to je, žít ve světle?"

Takoda se tiše zasmál. Jeho modré klášterní roucho – nyní ušmudlané od dlouhé cesty zemí Sadre – se za ním zavlnilo. „Dobře, ale… jak tu věci rostou? Víš, jak zní zpěv ptáků? Co je –"

„Zpomal," smála se Xanthé a zvedla ruce. „Především světlo není jediným zdrojem výživy. Máme zeleninu – mrkve, brambory, juku – které se daří v temnu, a bylinky, co se živí minerály v kamenech, a houby, které si vyrábějí své vlastní světlo, a kameny, z nichž se dá vykřesat oheň. A zpěv ptáků? Ti naši vydávají zvuky, ale hudbou bych to nenazvala. Spíš pištěním. Jak zní vaši?"

Takoda dal prsty k sobě a zapískal do nich jakýsi trylek, který se ozvěnou nesl jeskyní kolem nich. Xanthé se roztáhly koutky. Kovo se zakabonil. Opičák cosi Takodovi posunkem naznačoval, ale chlapec k němu byl otočený zády a plně se soustředil na Xanthé. Konečně se Velký strážce natáhl a šťouchl ho do ramene; kdyby ho přitom nepřidržel, Takoda by upadl. Spokojený, že upoutal chlapcovu pozornost, pomalu a rozvážně zopakoval své posunky a jako tečku na konec přidal nespokojené odfrknutí.

Conor nevěděl, co se Kovo pokouší říct, ale Takoda se mírně zamračil a pak se opičákovi vykroutil. „Nevím," odpověděl. „Možná, kdybys to formuloval jako otázku nebo –"

Ale to očividně nebyla odpověď, kterou by opičák chtěl slyšet, protože našpulil rty a vycenil zuby. Takoda obrátil oči v sloup a obrátil se na Xanthé. „Kovo chce vědět, jak daleko ještě musíme jít. Nelíbí se mu to tady."

„To jsme dva," poznamenala Mej-lin.

Conor už se chystal říct *tři*, když šlápl do něčeho zrádného a začal padat, jen ne dolů, ale *skrz*. Tenká vrstva křídové země pod jeho botou povolila. A pak znenadání padat přestal. Ne že by ta díra byla mělká – to ne, pokračovala někam pryč do naprosté černoty – ale něco ho chytilo za loket. Obrovská ruka uchopila jeho paži, a když zvedl hlavu, spatřil Kova, jak na něj zlostně hledí červenýma očima. *Chcípáček*, říkal ten karmínový pohled. *Opozdilec.*

Zpomaluješ nás.

Zdržuješ.

Proč bychom se měli snažit tě zachránit?

Už jsi ztracený.

Conor se vymanil z opičákova stisku a odklopýtal od díry ke skalnímu výčnělku, o který se opřel zády. Skalní stěna za ním se rozdrolila a odhalila tak další malý tunel, jenž nebyl širší než jeho ruka. Tahle část jeskyně vypadala jako zkažené jablko provrtané červími dírami.

A pak uslyšel někde hluboko v díře šelestění.

Nejdřív si myslel, že jsou to jenom hlasy šeptající v jeho hlavě, jenže ty byly tiché a jejich hlasitost nekolísala. Tenhle zvuk se přibližoval a byl stále hlasitější. Xanthé se rychle otočila a přimhouřila oči. Conor poznal, že to také slyšela.

„Všichni doprostřed jeskyně," zašeptala naléhavě.

Mej-lin zareagovala jako první: zády se postavila k Xanthé a plynule přešla do bojového postoje. V jedné ruce držela pochodeň, ve druhé hůl.

„Co se stalo?" zeptal se Takoda, když se i s Kovem připojili ke kruhu ostatních.

„Je to Masa?“ napadlo Conora, když se odrazil od zdi a přimáčkl svá záda k těm Takodovým. Vybavil se mu útok na Phos Astos; změť bledých těl, prázdné oči, drápající prsty.

Brigan se u něj přikrčil, připravený skočit.

„Ne,“ řekla Xanthé a tiskla svůj batoh. „Tohle není Masa.“

„No, tak to je dobře,“ ulevilo se Takodovi. A pak, v následném tichu, dodal: „Nebo ne, Xanthé?“

Ale dívka neřekla nic. Šelestění se blížilo, skála se třásla a kousky kamenné zdi odpadávaly, a odhalovaly tak víc a víc děr. Byla jich taková spousta, až Conora napadlo, že se jeskyně zřítí.

A pak v té tmě uviděl hvězdy.

Nejprve si pomyslel, že se nějakým způsobem ocitli zpátky nad zemí, dívají se na noční oblohu a jeskyně se kolem nich rozpadá. Zaplavila ho vlna krátké úlevy. Jenže pak ty hvězdy začaly mrkat a posouvat se, a on si s hrůzou uvědomil, že to vůbec nejsou hvězdy, ale *oči.*

Desítky – ne, stovky – mléčně bílých očí.

Z hloubi Kovovy hrudi se vydralo zavrčení, Brigan vycenil zuby. Conor vyčkával, až se okolo očí zformují obličeje a objeví se tvary těch podivných tvorů, jenže to se nestalo. Místo toho se oči vznášely, jako by patřily samotné tmě. A pak se ta tma začala *hýbat.*

„Co to…“ zašeptala Mej-lin.

„Je to hnízdo syrix!“ zvolala Xanthé, jako kdyby ostatní věděli, co to znamená. Ale z tónu jejího hlasu Conor jasně poznal, že ať už šlo o cokoliv, bylo to *špatné.*

Tma ožila. Stíny a oči ve vlnách proudily ven, řinuly se dírami do jeskyně, kroutily se, svíjely a mrkaly stem bílých zorniček.

Mej-lin vykřikla, sklonila hůl a namířila ji proti pramínku černoty.

Xanthé uchopila pochodeň a ohnala se s ní do zmítající se tmy. Syrix se před ohněm stáhly stejně jako skutečné stíny, ale pak se jedna větev vzedmula a zasáhla Xanthé do hrudníku. Dívka se tím nárazem málem svalila na Mej-lin. Pochodeň jí vylétla z ruky.

Na vlhké zemi jeskyně začal její plamen prskat a skomírat.

Ve slábnoucím světle Conor zahlédl Kova, jak udeřil masitou pěstí do svíjejícího se tvaru, čímž zastavil několik bílých očí, avšak současně se jeho ruka vnořila do čehosi, co bylo zároveň hmotné i nehmotné. Tvor se následkem opičákova úderu zachvěl a prohnul se jako želé. Conor si s nepříjemnou jistotou uvědomil, že ty hemžící se stíny jsou *propojené.*

Syrix nebylo víc.

Syrix byla *jedna*.

Jedna obrovská bytost, která nebyla ani soudržná, ani se nerozpadala. Obklopila je svým stínem, očima a – kdesi, kde přesně, to naštěstí nevěděli – zuby.

Conorovi se něco otřelo o nohu. Zkoušel vycouvat, jenže ta věc už mu začínala obtáčet šedočerný úponek kolem kotníku. Ne, nebyl to úponek, nýbrž *chapadlo.* V místě, kde ho chytilo, mu do nohy pronikal chlad. Když zimu ucítil, vyjekl a pokusil se trhnutím osvobodit, jenže syrix ho svírala o to pevněji. Uvědomil si, že ztrácí pevnou půdu pod nohama. Snažila se ho dotáhnout k nejbližší díře.

Ocitl se na zemi a syrix už ho vlekla do tmy. Na křídovém kameni pod sebou se pokoušel nahmatat něco, cokoliv, o co by se mohl zachytit, a vykřikl. Zaslechl zavrčení, ovanul ho příval vzduchu a kolem něj se prohnala skvrna rozmazané srsti. V příštím okamžiku se už Brigan do chapadla zakousl a zuřivě škubal hlavou ze strany na stranu, jako to dělávali teriéři s krysami.

Oči posetý úd té bytosti sebou ve vlčí tlamě cukal. Potom se vyškubl z Briganových tesáků a pustil chlapcovu nohu. Odplazil se do díry a zmizel.

Ale byla tam spousta dalších.

Conora noha stále ještě brněla chladem. Popadl ze země kámen a mrštil jím na nejbližší pár očí. Chapadlo ucuklo, avšak vzápětí se zdvihlo, aby znovu zaútočilo. Pochodeň téměř zhasla a brzy už měla nastat v jeskyni úplná tma.

V posledních zákmitech světla Conor spatřil Mej-lin, jak se ladně, leč divoce ohání svou tyčí, jako kdyby nevěděla kam udeřit; spatřil Xanthé, jak se hrabe v batohu a něco zoufale hledá; spatřil také Kova, který se snažil postavit mezi Takodu a příšeru. Jenže příšera byla *všude!*

„Má tahle věc nějakou slabinu?“ zeptal se Conor a sehnul se pro další kámen.

„Jo, Xanthé,“ vyštěkla Mej-lin a udeřila holí do prázdna. „Jak s touhle věcí máme bojovat?“

Těsně předtím, než pochodeň zhasla nadobro, vytáhla Xanthé z batohu něco malého a kulatého. „Se syrix se nebojuje,“ prohlásila a podržela nad hlavou kouli. „*Utíká se*.“

Louč uhasla a obklopila je tma. Ale Conor měl oči stále pevně zavřené, protože věděl, co bude následovat: okamžik

poté musela Xanthé kouli rozmáčknout, protože v jeskyni *explodovalo* světlo. Syrix se sykotem ucukla a stovky jejích poblikávajících očí zhasly jako svíčky sfouknuté poryvem větru. Xanthé na nic nečekala. Prudce vystartovala, a když dobíhala k nejbližšímu tunelu, vypadala spíše jako obrovská koule modrobílého světla než jako dívka.

Všichni ji následovali – opičák, kluci, dívka a vlk. Věděli, že světlice jim zajistí jen několik chvil. Ale stačilo to. Muselo to stačit.

Když Conor jako poslední doběhl k tunelu, spatřil na zemi vyhaslou pochodeň a zvedl ji. Pak se s obtížemi snažil udržet tempo s podivnou záplavou modrobílého světla vpředu a nezůstat vzadu ve stínech.

Tam, kde byla cesta rovná, běželi a tam, kde se svažovala, klouzali. Několikrát se málem srazili, dokud tunel nevyústil – ne do další jeskyně, nýbrž do obrovské kaverny, z níž vycházelo několik dalších tunelů.

Strop se nad nimi vlnil. Uprostřed kaverny se jako sklo leskla jezírka vody, která vydávala slabou zelenavou zář.

To se jim hodilo, protože světlo z koule se vytratilo.

„No…“ Xanthé zpomalila, zastavila se a nechala vyhaslou světlici dopadnout na vlhkou podlahu kaverny. „To bylo moje poslední světlo.“

„Kdo ví,“ řekla Mej-lin, která rozhodně nevypadala zadýchaně. „Možná už žádné potřebovat nebudeme.“

Takoda se slabě, nervózně pousmál a přitiskl se ke Kovovu širokému boku. „Možná,“ řekl.

Conor se rukama opíral o kolena, těžce oddechoval a z té honičky se mu motala hlava. Brigan stál hned vedle něj

a srst měl stále naježenou. Kovo upíral pohled do temnoty za nimi, jako kdyby vyzýval syrix, aby je pronásledovala. Ale čas běžel a neobjevily se žádné mléčné oči plující ve stínech ani se k nim neplazila žádná temná chapadla.

„Jsme v bezpečí?“ zeptal se Conor.

Xanthé se mžouravě rozhlížela a snažila se zorientovat. Pak přikývla a řekla: „Prozatím.“

Conor se narovnal a pokusil se o úsměv, ale svět se točil a ten strašlivý, kroutivý pohyb pod jeho kůží zesílil. Zmáčkl si ruku v ohbí lokte a před očima mu vyvstaly temné skvrny.

„Conore?“ dolehl k němu odněkud z dálky hlas Mej-lin. „Není ti blbě?“

Bě, bě, bě znělo v kaverně ozvěnou a jeho hlavou, kde se to mísilo se šepotem.

Zavřel oči, otevřel je a polkl.

„Ne, je mi fajn,“ řekl a nutil se stát rovně. „Jdeme dál.“ Pohledem vyhledal Xanthé, která stála u mělkého jezírka, v němž se odrážela jednou, dvakrát, čtyřikrát, mnohokrát. Když se na něj obrátila, růžových očí najednou měla víc než obvykle.

„Určitě?“ ujišťovala se. „Nevypadáš, že by ti bylo dobře.“

Ře, ře, ře.

Conor se podíval na Mej-lin a ta zavrtěla hlavou. Xanthé nevěděla o parazitovi, který se mu plazil pod kůží. Netušila, že nákaza, která napadla její lid, infikovala i jeho. Hledal vhodná slova, ale Mej-lin zareagovala dřív.

„Je unavený,“ prohlásila. „Všichni jsme.“

Conor se přiměl přikývnout, ale Xanthé na něj dál upřeně hleděla přivřenýma očima. „Jsem v pohodě,“ řekl roze-

chvěle. Aby to dokázal, udělal krok a pak další. „Nesmíme zastavovat."

„Tak dobrá," řekl Takoda a pohledem si přeměřil kavernu, z níž vedly spousty tunelů. „Kterou cestu zvolíme?"

3.

NEPŘÍZNIVÉ ZPRÁVY

Pod Abečiným chodidlem zavrzala nízká větev. Opatrně lezla po stromě, pozorovala okolí, naslouchala a šíp měla již založený v tětivě, k jejím uším však doléhaly jen obyčejné zvuky lesa; šumění listí, zpěv ptáků, šelest malých tvorů ve větvích a dole, v křovinách. Někde na zemi pod ní se plížila Uraza a nahoře se proti mrakům neslyšně rýsoval kroužící stín Rolanovy sokolice Essix.

Abeke si zahákla luk za rameno a šplhala výš, až se dostala nad klenbu lesa. V dáli spatřila vodní plochu, která dělila Amayu od Zeleného hradu, a tmavé obrysy lodí. Už byli téměř u vody. Pomalu slézala zpět dolů. Tělo ji dosud bolelo po souboji se Zerífem a jeho ukradenými strážci. *Jak?* Jak se mu povedlo zmocnit se tolika z nich? A ještě hrozivější otázka zněla: *Proč?* Hlubší bolest jí ale působilo to, co otřáslo jejím poutem k Uraze. Ta první bolest byla fyzická. Jenže ta druhá byla horší. Ta druhá ji *děsila*.

Potřebují se vrátit do pevnosti Zelenoplášťníků.